

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρβειπε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΙΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μὴ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐκπνέω — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν Ἀλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα διην — διχῶς νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνον.

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρᾶ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μίρα — κάθε φύλλο μὴ δικάρα.

Τετάρτ' ἡμέρα μινὸς Ἀπρίλιν,
Χριστὸς ἀνέστη ψάλλουν τὰ χεῖλιν.

Ποῦντος τρακόσα κι' ὀγδύντα ἓνα,
μάτε μοῦτε, μπουρλότα, κι' αὐγὰ βαμμένα.

Νέα Δώδεκα Βαγγέλια,
ποῦ σὲ πέρνουνε τὰ γέλοια.

Α'.

Ἦσαν ὁ λαοπρόβλητος τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ·
Ὦν τὸ Κορδόνι ἔσπασε καὶ μὲ τὸ παραπάνω
κι' ἀπώλεσε τὴν εὐκλειαν Μεσία λατρευτοῦ
καὶ ἀπορῶ κι' ἐξίσταμαι κι' οὐκ οἶδα τί νὰ κάνω.
Εἰ ἐπὶ τῇ ἐν ἐμοὶ τὸ φοβερὸν Κορδόνι
κι' ἐμὲ αὐτὸ ἐδόξασεν ὡς πᾶς τις βεβαιώνει.
Συμπληρώθη ἐν αὐτῷ ἡ δόξα ἡ ἐμή...
μαρὸν ἀκούμω μεθ' ὑμῶν, τεκνία μου, εἰμί,
ὡς γὰρ εἰς Τρίπολιν τὸν λόγον νὰ κηρύξω
καὶ τοῦ προδότου τοῦ γνωστοῦ τὰ δόντιχά μου νὰ τρίξω.
Κι' ἂν στὸν Μωρέαν πορευθῶ περιοδείας χάριν
στρατιμῆτος καὶ ὁμοῖος καθ' ὅλα μὲ τὸν Ἄρην,
καὶ πάλιν παραλήφωμαι ὑμᾶς πρὸς ἑμαυτὸν
καὶ μόνον θὰ συμφάγωμεν τοῦ Πάσχα σιτευτόν.
Ἄμην, ἀμὴν, λέγω ὑμῖν, μουντζώνετε ἀλλήλους
καὶ ἀλληλοτρογγέψετε συχνὰ σὰν γάταις μὲ τοὺς σκύλους.
Καθὼς ἐμουντζώσε κι' ἐμὲ ὁ Ράλλης πρὸ καιροῦ
καὶ ἐβόησεν ὡς ἔρωτος καὶ πάλιν φλογεροῦ,
ὡς καὶ σὺς μουντζώνεσθε κι' ἀλληλοπολεμεῖσθε
καὶ ἐν τούτῳ πάντες γνώσκονται Ἡμέτεροι πῶς εἴσθε.

Μὴ ταχασσέσθω παντελῶς ἡ φίλη σας καρδιά,
πολλὰ θὰ φέρῃ τὰ καλὰ καὶ ἡ περιοδεία.
Πιστεύετε τὴν γλῶσσαν μου καὶ εἰς ἐμέ πιστεύετε,
καὶ ἀπὸ τώρα μάθετε πρὸ πάντων νὰ νηστεύετε.
Ἐγὼ εἰμί ὁ λαχανάς, τὰ λάχανα δ' ὑμεῖς,
ἐγὼ μὲν ὁ Ἀρούραρος, σεῖς δ' Ἀρουραῖοι Μυς.
Πᾶν λάχανον τὸ ἐν ἐμοὶ καρπὸν ποσὼς μὴ φέρον
αὐτὸ οὐκ ἔστι λάχανον καὶ δὴ τῶν Ἡμετέρων.
Μεῖνατε πάντες ἐν ἐμοί, καὶ γὰρ μενᾶ μαζί σας,
τῆς ἐξουσίας τὸν χυμὸν οὐκέτι ἐκμύζησα.
Μεῖνατε πάντες ἐν ἐμοί τῷ κόψαντι τὸ χέρι,
κι' ὅπως δὲν δύναται καρπὸν τὸ λάχανον νὰ φέρῃ,
ἔάν μὴ μείνῃ πρὸς καιρὸν ἐν τῷ λαχανοκήπῳ,
οὕτως ἐάν μὴ μείνητε εἰς ὅ,τι ἐν σὰς εἶπον,
οὐ φέρειν δύνασθε καρπὸν χωρὶς ἐμοῦ πατρὸς,
κενὸς δὲ μένει ἕκαστος ἐντερικὸς σωλὴν.

Καθὼς ἐγὼ τὰς ἐντολὰς τοῦ κομματὸς τετήρηκα
καὶ σὺς τὰ πάντα πάντοτε ταῦτα ἔχετε τηρεῖν.
οὕτω κι' ὑμεῖς τοὺς λόγους μου τηρεῖτε ἀκριβῶς,
γενέσθω δ' ἕκαστος ὑμῶν ἀντάρτης παλαδός.
Ἄν ἡ Αὐλή κι' ὑμᾶς μισῇ μὲ χόλον καὶ θυμὸν
πρῶτον ἐμὲ μερίσθη, τὸν κυρίον ὑμῶν.

Εἰ τῆς τριπλῆς ἐλέγεσθε τῆς Συμμαχίας φίλοι,
ὁ θρόνος ἂν τὸ ἴδιον κι' ἐμὲ κι' ὑμᾶς ἐφίλει·
ἀφοῦ δὲ τὴν οὐκ ἐσμέν κι' ἡμεῖς ἐκ τῶν τριῶν
οἱ τῶν φασκέων πρόδρομοι καὶ τῶν ρητορειῶν,
ὁ Βασιλεὺς ὑμᾶς μισεῖ καὶ τὸν Καλλίνισκην στέλλει
κι' εὐθέως ἐπὶ πῖνακος τὴν κεφαλὴν μας θέλει.
Εἰ ἐξεδίωξεν ἐμὲ τὸ τῆς Αὐλῆς συνάφι
κι' ὑμᾶς εὐθὺς διώξουσιν μὲ τὸ σικτὶρ πιλάφι,
καὶ ταῦτα δὲ ποιήσουσι κατὰ τῶν Ἡμετέρων
ὅτι οὐκ οἶδαι ποσῶς τὸ ἐθνικὸν συμφέρον.

Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν νὰ μὴ σκανδαλισθῆτε,
ἀλλ' ἵνα εἰς τὰς ἐκλογὰς στερεῶς συνδυασθῆτε.
Εἰ μ' ἐπαυεν ὁ Βασιλεὺς δι' εὐλογον αἰτίαν
οὐκ ἂν ἐποίει τι κακὸν εὐδ' εἶχεν ἀμαρτίαν,
νῦν δὲ οὐκ ἐξετίμησαν καλῶς τὸν Κορδονάτον
καὶ μεμισήκασι κι' ἐμὲ καὶ πάντα τῶν φιλότατων,
ἵνα ὁ λόγος πληρωθῇ, ὃς γέγραπτ' ἐν τῷ νόμῳ·
«ἐμίσησάν με ὡρεᾶν καὶ μ' ἄφυσαν Ἰσὸν δρόμο».

Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν νὰ μὴ σκανδαλισθῆτε,
ἀλλ' ἵνα εἰς τὰς ἐκλογὰς στερεῶς συνδυασθῆτε.
Ἀντάρτας ὀνομάσουσιν ὑμᾶς ἐρυθροσκούφους
καὶ Ροβεσπέρους καὶ Σαῖν-Ζουστ καὶ λαοπλάνους κούφους,
ἀλλὰ ὑμεῖς προσμένετε τὴν κρίσιν τὴν ὥραν
κι' ἀφήσετε πρὸς τὸ παρὸν τῶν ἀνταρτῶν τὴν ψῶραν,
μηδὲ ὅσα πλήθη λέγετε μὲ φλογισμένον βλέμμα
πῶς τὸ Κορδόνι μάχεται λυσσώδες μὲ τὸ Στέμμα,
καὶ πάντα βεβαιώνετε κι' ἐλευθέρων καὶ δοῦλον
πῶς μόνον κατὰ προδοτῶν μαχόμεθα ὑπούλων,
κατὰ Τρικούπη δηλαδὴ, Συγγροῦ καὶ συντροφίας,
τοῦ Στήλμαν, τοῦ Σαλισθουρύ, καὶ Μάκενζι τοῦ Βάλλας,
τῶν προδοτῶν με κρυπτῶς μὲ μηχανορραφίας
καὶ γενομένων ἀφορμῇ αὐτῆς τῆς κουντρούδαλας.

Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, καὶ τώρα τὰ ἐπίλοιπα
θ' ἀκούσ' ἢ περιλάλητος τῆς Ἀρχιδιάς γῆ,
καὶ θὰ προτρέψω τάχιστα τὸν Βάρβογλη τὸν Φίλιππα
συνδυασμὸν Κορδονικὸν ποιῆσαι ἀμιγῆ.

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Θεωρῆς κι' ἐν λάχανον μασσῶν
ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς εἰς τὴν διαπασῶν·
«Κορδόνι, Κορδονάκι μου, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα,
βοήθησε τὸν δούλόν σου, ποῦ τοῦ ἐκόπ' ἡ φόρα.
Βοήθησε νὰ δοξασθῇ ὁ μέγας Ναπολεὼν
ἵνα καυτὸς δοξάσῃ σε καὶ μὲ τὸ περιπλέον.
Τὸ ἔργον ἐτελείωσα, ὃ δέδωκάς μοι σύ,
αἰῶνες ἐπανετίλαιν μεγάλοι καὶ χρυσοῖ,
ἂν δ' ἀνελπίστως ὁ χρυσὸς ὑψώθῃ ὅσα τριάντα
πλήν συνεκράτουν ἄλυτον τὸν ἰσχυρὸν σου κρῖνον,
τετήρηκα δ' ἐπακριθῶς ὃ δέδωκάς μοι πάντα
καὶ στίφη ἐπλημύρησαν ληστῶν καὶ φυγοδίκων,
καὶ τόνόμα σου φανερόν κατέστη τοῖς ἀνθρώποις
καὶ ἀγουρίδα ἐβγαλάν οἱ θρόνοι τῆς Εὐρώπης,
νῦν δ' ἐγνώσαν οἱ σύμμαχοι τῆς πονηρᾶς ἀγέλης
ὅτι ἐξήλθον παρὰ σοῦ καὶ ὅτι σύ μὲ στέλλεις.

Τὰ σὰ ἐμὰ καὶ τὰ ἐμὰ ἐμὰ εἰσὶ καὶ μόνον
κι' ἐγὼ δεδωκασμ' ἐν αὐτοῖς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
οὐκ ἔτι δὲ ὅσα πράγματα εἰμι μετὰ τῶν φίλων
καὶ μόνος κατὰ Μοναρχῶν παλαιῶν ἀλλοφύλων,
καὶ κλαίων πᾶς Ἡμέτερος προσέρχεται πρὸς σέ,
διότι τρώγει λάχανα κι' ἐκεῖνα βερεσέ.

Οὐς δέδωκάς μοι τήρησον πιστοὺς τὸ νόματί μου
καὶ γὰρ μὲ τὰ παράπονα ἔξεκουσαν ταῦτί μου.
Ὅποτεν ἤμην μετ' αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἐξουσίας
πιστοὺς αὐτοὺς ἐτήρησα μ' ἀνταμιδοῦς πλουσίας·
πλὴν τώρα ὅτε ἤλλαξεν ἡ τῶν πραγμάτων θέσις
καὶ θεωρῶ περίλυπος τὸ κλέος μου ἐκπνέον,
οὐ τοῦτους δύναμαι πιστοὺς τηρῆσαι μ' ὑποσχέσεις
καὶ γὰρ λιμὸς ἐνέσκηψε καὶ ψόρα τῶν γονέων.

Οὐς δέδωκάς μοι τήρησον πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
γονυκλινεῖς ὅσα κράσπεδα τῆς Ρωσικῆς μου κάπας,
ἵνα μὴ ἄπιστοι φανοῦν πολλοὶ τῶν Ἡμετέρων
ὥς ὁ πιστὸς Ζυγομαλᾶς κι' ὁ Λειβαδεὺς ὁ Λάππας.
Οὐς δέδωκάς μοι δόξασον μετὰ τοῦ Βοναπάρτου,
ἐγὼ δὲ θραύω μετ' αὐτῶν τὸ ξίφος τοῦ ἀντάρτου,
καὶ γὰρ ἂν σκούφον ἐρυθρὸν φορέσω μὲ κουντούνια
φοβοῦμαι εἰς τὰς ἐκλογὰς νὰ μὴν τὰ βρῶ μπαστουνία.

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Θεωρῆς ἀποχωρήσας μόνος
κι' εἰσῆλθε μὲ τοὺς μαθητὰς Ἰσὸν κῆπον τοῦ Κλαυθμώνος,
ἐν ᾧ παράπηγμ' ἄλλοτε ὑπῆρχε καφενεὶ,
θρηνώδεις δὲ ἤκούοντο Πausανίων φωναί.

B'.

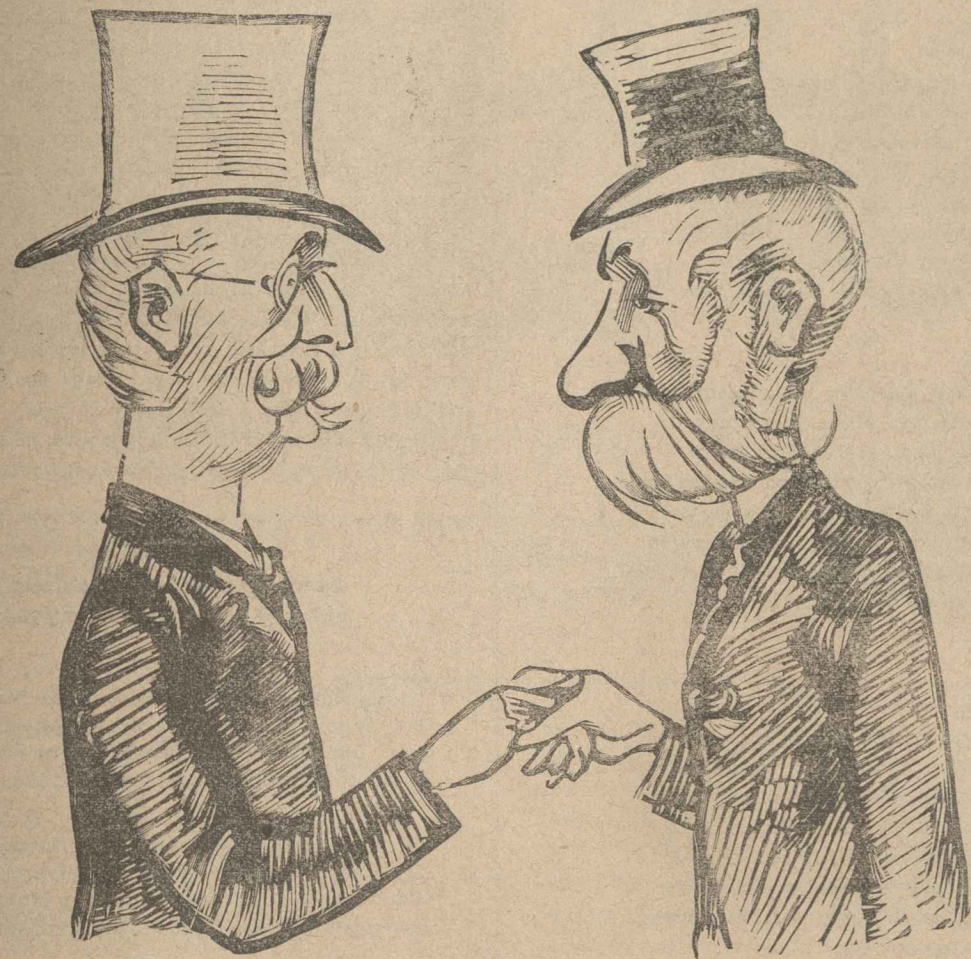
Ἐκεῖνῳ τῷ καλῷ καιρῷ καὶ ὁ Συγγρὸς ὁ Χιώτης,
αὐτὸς ὁ τετραπέρατος, ὁ καὶ Ἰσκαριώτης,
μηχανορράφων προσλαθὼν καὶ Φαρισσαίων σπείραν
προσῆλθε Ἰσὸν περιδοξὸν αὐθέντην τοῦ Μωρέως,
ἐνῷ ἐκεῖνος ἔκλαιε τὴν σκοτεινὴν του μοῖραν
καὶ λάχανα ῥοκανίζε ὡς εἶδος Ἀρουραῖας.
Εἰστήκει δ' ὁ παραιδιδὺς μετὰ τῶν δολορράφων
κι' ἀνέσκαπτε βαθύτατον τοῦ Θεωρᾶκη τάφον.
καὶ συλλαβὼν τὸν Θεωρῆν ἀπήγαγεν αὐτὸν
Ἰσὸν Καϊάφα κατ' ἀρχάς, κατόπιν δὲ Ἰσὸν Ἀννα,
ἀκολουθούντων ὅπισθεν ὀλίγων Βουλευτῶν,
ποῦ γιὰ νὰ εὗρουν ἀρχηγὸν ἐβγήκανε παγάνια.

Γ'.

Προσῆλθεν οὖν ὁ Θεωρῆς ἐνώπιον τοῦ θρόνου
καὶ ἀπειλὰς ἐτόξευεν ἀντάρτου φαυφαρόνου
καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἀνακτα· «Τὸν λάχανον μου μὴ σκάνει,
ἐάν μὲν ἔπταισα καλῶς, ἀλλέως τί μὲ παύεις;»
Ἀκούσας δὲ ὁ Βασιλεὺς ἐκτύπησε τὰ στήθη
κι' ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς ὑμῶν ἀνέκραξε ὅσα πλήθη,
ἐκεῖνα δ' ἀνεκραύχασαν μὲ χαλασμὸν καὶ κράτον·
«Ἡμεῖς σκηπτοῦχον ἔχομεν Γεώργιον τὸν πρῶτον».

Δ'.

Ἐκεῖνῳ τότε τῷ καιρῷ ὅτ' ὁ τῆς Αὐλῆς Πραιτώριον
συνήχθησαν οἱ Αὐλικοί, ὅπου δὲν ἔχουν ὄριον,
ἀπέξω δὲ παρίστατο κι' ὁ ρήτωρ Καλησπέρης,
ὄνπερ ἡγάπα ἐμμανῶς ὁ μέγας Κοψοχέρης.

— Δεχθῆτε κι' ἓνα φίλημα ἐκ μέρους τοῦ Κουμπάρη.
— Τὸ δέχομαι μὰ δὲν μοῦ λές ἐφ' ᾧ, ἑταῖρε, πάρει;

Κι' εἰς τῆς Αὐλῆς ἠρώτησε τὸν ρήτορ ἀναιδῶς·
«Μὴ εἶσαι ἄρα γε καὶ σὺ ἐκεῖνου ὁπαδός;»
Ὁ ρήτωρ δὲ ἀπάντησε· «Τὸν ἀνθρώπον οὐκ οἶδα,
καὶ φύλλος μὲς ὅσον κόρφο του νὰ εἶμαι δὲν τὸ θέλω»,
καὶ τις παιδικὴ τρυφερά δραμεῦσα παρ' ἐλπίδα
τὴν ὥσε μὴ κατραπακίᾳ εἰς τὸ ψηλὸ καπέλο.

Ε'.

Ἐκεῖνῳ τότε τῷ καιρῷ μὲ ταραχὴν καὶ ζάλην
συνήγαγον οἱ Αὐλικοὶ τὴν σπείραν τὴν μεγάλην,
κι' ἐξέδυσαν τὸν Θεωρῆν τὴν γούναν του ἐκείνην
καὶ μὲ χλαμύδα πᾶσαν ἐνέδυσαν κοκκίνην,
ἀλλὰ καὶ σκούφος κόκκινος ἐπέλεθ' ὑπὸ τῆς φάρας
κι' ἐτέθη ἐπὶ τῆς σεπτῆς τοῦ Στρατηλάτου κάρας
κι' ἐπὶ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ σουγιάς Κολοκοτρώνη,
οἱ πάντες δ' ἔλεγον αὐτῷ μὲ γέλωτα καὶ σκῶμμα·
«Μὴ μὰς θεωρῆς ἀκίνητος καὶ μὴ μὰς καμαρώνης
κι' ἐχαιτακόθῃ τὸ φρικτὸν τῶν Κορδονάτων κόμμα».
Καὶ οἱ ἄλλοι γύρω του ἐπῆδον παραφόρων,
ἐκεῖνος δ' ἦτο κίτρινος καθὼς τὸ κεκριμπάρι,
κι' εὐρόντες Τσελεπίτσικον τὸν φουστανελοφόρον
ἀμείως τὸν ἡγγάρευσαν καθβάλα νὰ τὸν πάρῃ.

Ἐκεῖνῳ τότε τῷ καιρῷ μετὰ πολλῶν ἀνθρώπων
ἀπήγαγον τὸν Θεωρῆν εἰς τὸν Κρανίου τόπον,
ὅστις Χρηματιστήριον Ἑλληνιστὶ καλεῖται
καὶ ὅπου ἀγοράζεται κάρας καὶ πωλεῖται.
Ἐνῷ δ' ἐκεῖνος ἔλεγε πῶς χάνεται ἀδελφός
κι' ὁ Ἀναξ τοῦτον οὐκ ἔα τὰ δέοντα παεῖν,
ἐπὶ τῆς τῶν Θεωρῶν μεσίτης τις μὲ ᾄδεν,
κι' ὁ Θεωρῆς γευσάμενος οὐκ ἤθελε πλεῖν.

Ζ'.

Ἐκεῖνῳ τότε τῷ καιρῷ πᾶς τῆς Αὐλῆς ἑθελῶς
ἐσταύρωσε τὸν οὐστῆνον αὐθέντην τοῦ Μωρέως,
ἐγγέλα δὲ περὶ αὐτὸν τῶν μεσιτῶν τὸ σῆμας,
κι' ἦλθε λαμὰ σαβαχθάνι ἀνέκραξεν ἐκεῖνος,
καὶ σπεύσαντες εἰς τὴν κραυγὴν οἱ πρῶτοι ἐκ τῶν πρώτων
περιεργοὶ καὶ χαλκοντες ἀλλήλους διηρώτων,
ἂν τὰχα τὸν συνδυασμὸν φωνάζῃ τῆς Ἡλείας
ἢ Παλαμῆδος ἔρχεται πρὸς αὐτὸν ὁ Ἡλίας.
Κι' εὐθὺς διεμερίσαντο ἐν μεσημβρίᾳ πλῆρες
τὴν κάπιν του τὴν Ρωσικὴν τῶν Αὐλικῶν οἱ πρῶτοι.

καὶ ταῦτα τὰ γενόμενα μακρόθεν παρετήρει
ἡ Συμμαχία ἡ Τριπλὴ μετὰ τοῦ Τσιριγώτη.

H'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ τῶν Αὐλικῶν ἡ σπεῖρα
παγίδας ἔστησε πολλὰς ἵστοις ἔθνοισι τὸν σωτήρα,
καὶ συσταυροῦσι μετ' αὐτοῦ Δημήτριον τὸν Ράλλον,
ὃς προσφιλεῖς ἐγένετο τοῦ Θεωδώρακη πάλιν,
κι' ὁ Ράλλης μὲ στεντόρειον ἀνέκραξε κραυγὴν·
«Σὺ μνησθητὶ μου, Θεόδωρε, ἵστην νέαν ἐκλογὴν»
κι' ὁ Θεόδωρος ἀπήντησε μὲ πατριωτισμόν·
«Σήμερον ἔσται μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν συνδυασμόν».

Θ'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ ἠκούσθη μέγας κρότος
καὶ διεχύθη φοβερὸν εἰς τὸν Μωρέαν σκότος,
κι' ὁ Θεόδωρος ἔδωκε μετὰ φωνῆς μεγάλης·
«Τετέλεσται, πανμύνητος ἐξέρομ' ἐκ τῆς πάλης...
ἂν δὲ ὁ θρόνος σήμερον ἀλλάξῃ τὸν Χριστόν μου,
ἀλλὰ οὐ συντριβήσεται ὅστωι ἐκ τῶν ὁσίων μου,
κι' ἂν δολογράφοι μικροὶ μὲ τὸ Κορδόνι ἑλγίσανται
ἀλλὰ ταχέως ὄψονται εἰς ὄνπερ ἐξεκέντησαν».

I'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ ἡ τῆς Αὐλῆς ἀγέλη
τοῦ τρίτου Ράλλη τοῦ ξανθοῦ κατέαξε τὰ σκέλη,
ἐγείρας δὲ κι' ὁ Βασιλεὺς τὴν χεῖρα τὴν ἀβρὰν
τοῦ Θεωδώρακη ἐνύξεν ὀλίγον τὴν πλευράν,
κι' ὕδωρ ἐξέρρευσε γλυκὺ μὲ τὸ κοιλιάζον αἷμα
κι' ἠσύχασε τὸ σαλευθὲν τοῦ Γεωργίου Στέμματος,
καὶ τότε πᾶς τις αὐλικὸς ἀνέκραξε κι' ἀντάρτης
πῶς εἶναι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ ὁ μέγας Βοναπάρτης.

IIA'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ καὶ ὁ Ζυγομαχίας
σχέσεις μὲ τὸν Χαρίλαον συνῆψεν ὁμαλὰς,
μετανοήσας δὲ πικρῶς τὸν ἔλεγε σωτήρα
καὶ ἤλειψε τοὺς πόδας του μ' ἀλάβαστρα καὶ μύρα,
κι' ὁ Ζαχαρίτσας μετ' αὐτοῦ, μικρὸς τὴν ἡλικίαν,
κι' ἐγένετο συμβούλιον ἵστοις Σούτσου τὴν οἰκίαν,
καὶ κόσμος ἔτρεξε πολὺς, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
κι' ἠκούσθησαν θεσπίσματα καὶ προσφωνήσεις τόσκι,
κι' ἰδοὺ τὸ καταπέτασμα ἐσχίσθη μὲ σεισμόν
καὶ συμπεριελήφθησαν εἰς τὸν συνδυασμόν
εἰς Γιάννης ὁ Καμπούρογλου, προόδου ἔχων πόθεν,
εἰς Μιλτιάδης, Συμεὼν, Ἀντώνιος καὶ Ὁθων,
εἰς ἄφρωνος Δημήτριος, μακρὸς ὡσάν λελέκι,
κι' εἰς Κωνσταντῖνος φωνακλὰς καὶ τέσσαρες Ἀλέκκι.
Κι' ἐκάλουν τοὺς Κορδονικούς φρικτοὺς ἐπιδρομεῖς
μαραίνοντας πᾶν ἀνθρώπον τοῦ ἔχρος μπουμπουκι,
ἀνάγκη δὲ καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς Ἀρουαίους Μῦς
ὁ Λέφφλερ νὰ συνδυασθῇ μαζί μὲ τὸν Παμπούκη.
Καὶ πᾶς αὐτὸ ἐωρακῶς ἐκείνος μαρτυρήσει,
ἡ μαρτυρία δὲ αὐτοῦ πολλοὺς παρηγορήσει,
καὶ ἐκείνος εἶδε σήμερον πῶς λέγει ἀλήθειαν
ἵνα κι' ὑμεῖς πιστεύσητε τὸ πᾶν πῶς θὰ σωθῇ.

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἵστοις σπῆτι μου ἀνέστη,
ἵστην Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συναρθεῖ
μὲ ξενοδοχεῖο Ἐῶδη, — ὅπου ἵστοις λάδε τρεῖς ἵστοις ἔδω,

μὲ Χημεῖον μὲ μιά μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χήρα δίχως ἀνδρα — ποῦταν ἄλλοτα μαζί.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, δόδος τοῦ Προαστείου, κομποστός πολὺς.

IB'

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ μὲ πάταγον καὶ κτύπον
μυχανοράφοι πάμπολλοι πρὸς Βασιλέα εἶπον·
«ὦ Βασιλεῦ, ἐμνησθημεν πῶς Θεόδωρος ὁ πλάνος
μὲ ἐπαύθη ἔλεγε παντοῦ ὑπερηφάνως
πῶς πάλιν ἀναστήσομαι μετὰ τὰς ἐκλογὰς
καὶ εἰσπηδήσω ἵστην Αὐλὴν ὡς ἄλλος Ραμππαῖς.
Κέλευσον οὖν, ὦ Βασιλεῦ, ἀπανταχῶς τοῦ κράτους
τοὺς προσφιλεῖς τοῦ Θεωδωρῆ παυθῆναι Κορδονάτους,
μήπως ἐξέλθῃ νικητὴς ὁ λαλὸς Δελιγιάννης
καὶ ἡ δευτέρα ἔσεται χεῖρων τῆς πρώτης πλάνης
καὶ διαλύσεις ἰδῶμεν πασῶν τῶν ἄλλων πλείονας...
καλέσας δὲ ὁ Βασιλεὺς τοὺς δύο Κεντυρίωνας,
ἦτοι τὸν Κωνσταντόπουλον κι' αὐτὸν τὸν Μαστραπᾶν,
ἐκέλευσε βασιλικῶς ν' ἀσφαλίσθῃ τὸ πᾶν,
οἱ δὲ ὑπὲρ τῆς κάλπης τῶν μαχόμενων τῆς ἰδίας
τὰς κάλπας ἠσφαλίσαντο μετὰ τῆς κουστωδίας.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Σιδηροδρόμων Ὀδηγὸς καθὼς καὶ Ἀτμοπλοίων,
εἰς ὅλους χρησιμώτατον κι' ὠφέλιμον βιβλίον,
μετ' ἀκριβείας συνταχθὲν ὑπὸ Νικολαΐδου,
ὅπου τοιοῦτους Ὀδηγούς συχνότατα ἐκδίδει.

Οἱ Λόγοι τοῦ Κικέρωνος οἱ Κατιλινικοί,
ὅπου παρ' ὅλων λέγονται πῶς εἶναι κλασικοί,
κατ' ἀκριβῆ μετὰφρασιν ὑπὸ τοῦ Ματαράγκα
πρὸς χρῆσιν κάθε σπουδαστοῦ... πωλοῦνται δύο φράγκα.

Νέα Ἐπιθεώρησις ἐδοῖκε Γενική,
σπουδαῖον Περιοδικὸν μὲ τόσα λόγου εἶδη,
πολλῶν λογίων φαίνονται ὀνόματα ἐκεῖ,
ὁ δὲ Θανάσης Ἀργυρὸς μὲ ζῆλον τὴν ἐκδίδει.

Ἐμπρὸς εἰς τοῦ Κατοίμπαλιν, ποῦ εἶναι μία τρέλλα...
ἐσχάτως ἐκοιμήθησαν μυρίζοντα καπέλα,
καὶ τὸ κεφάλι καθενὸς σκορπίζει μυραδιὰς,
ὅπου ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν λιγόνονται καρδιάς,
καὶ φεύγουν τὰ μικρόδια καὶ ὅλα τὰλλα τέρατα,
ὅπου μᾶς ἔρχονται κι' ἐδῶ ἀπὸ τὰ τετραπέρατα.
Ἰδοὺ καπέλα μιά φορά γὰρ καθενὸς κεφάλι...
ἐμπρὸς εἰς τοῦ Κατοίμπαλιν προτοῦ τὰ παρουν ἄλλοι.

Στυριδῶν ὁ Ροσόλμης ἀπὸ τὸ Καλαράσιον
ἠοραδωνίσθη κατ' αὐτὰς μ' ἐνὰ λαμπρὸν κοράσιον,
τὴν Ἀσπασίαν τοῦ γνωστοῦ Σακράτη Ἀγγελίδου,
κι' ἀπὸ μακρῶν ἀντήλαξαν ἀγάπης δακτυλίδι.
Ἀλλ' εὐχεταί καὶ ὁ Ῥωμῆος ὅς τὸ ζεῦγος τῶν μνηστέρων
ταχέαν στέψιν, ἀγαθὰ, καὶ γάμον ὀχι στεῖρον.